

Chicago

Történetem a következő helyszíne Chicago az Egyesült Államokban. Hogy kerültem oda? Annyira emlékszem, hogy egy napos meleg nyári nap van, a fák lombja friss zöld és valahogy nagyon vidám minden. A fákat és a házak tetejét felülről látom, mintha egy repülőgépen ereszkednék le. Vices érzés. Azt, hogy milyen nap van, nem tudom, de szerdára vagy szombatira tippelnék. Eleinte lassan szállok, jól megnézem magamnak a helyet. Egy kicsit, de csak egy ici-picit dimbesdombos a vidék, talán valami kertvárosféle lehet. Színes autókat látok és embereket, akik otthon az udvarukon tesznek-vesznek vagy éppen igyekeznek valahova. Gyerekek is vannak. Minél lejjebb kerülök, (kb. egy-két méter a fák koronája felett) annál jobban gyorsul a repülés. A végén már olyan, mintha egy rakétában ülnék, de abszolúte semmit se látok, már a házakat se, semmit. Aztán valahogy minden megnyugszik.

Fogalmam sincs, hogy mi történik, de valahogy biztonságban érzem magam, és mintha lenne méretem. Bizonyára nagyon kicsi lehetek, mozogni nem nagyon tudok, de azért mégis csak vagyok valami vagy valaki. Bevallom, az előbbi élmények után jól esik ez a pihentető állapot. Igyekszem kényelembe helyezni magam, kiélvezni a helyzet előnyeit, és csak lenni, aztán majd meglátjuk hogyan tovább.

Azonban furcsa módon el vagyok vágva a külvilágtól. Egyszerűen nem látom, mi folyik odakint. Lassan rádöbbenek a helyzetemre, be vagyok zárva valahova. Még ha nem is akarok kimenni, mert végülis egész jó idebenn, azért kíváncsi lennék, mi van odakinn. A dologban a legérdekesebb, hogy most momentán (ezen utamon ez az első eset) meg tudom mondani, hogy mi vagyok, sőt azt is sejtem már, hogy hol. 1966 szeptember hatodika körül van, és valakinek a hasában vagyok, mint embrió, vagy zigóta, vagy mi. Szóval egy növekvő megtermékenyített petesejt. Ennek ellenére én e helyzetemet teljesen normálisnak és természetesnek tekintem a jelen körülmények között.

Szinte érzem, ahogy napról-napra növekszem. Idebenn általában töksötét van, de néha (úgy háromhavonta egyszer-kétszer) beszűrődik valami kis fény. Gondolom ilyenkor süti a napos nyár az anyám hasát, vagy erős fénybe áll (más ötletem nincs). A környezetem megfigyelésére ilyenkor -összesen háromszor - nyílt alkalmam, leszámítva a szokásos nedves-meleg érzést. Az első ilyen alkalommal kábé hat-hét centi lehettem. Lebegtem, miközben valami tartott, de nem láttam mi. Ekkor tettem a megdöbbenő felfedezést: nem vagyok egyedül! Velem szemben egy tojás alakú izé lebegett, ami meglehetősen képtelen látvány, főleg ha az ember tudja, hogy ő most épp egy anyaméhben csücsül. Figyelmesen vizsgálom azt az izét és az jár a „fejemben” (már amennyire egy hat-hét centis embernek van feje), hogy valószínűleg én se nézhetek ki sokkal jobban, de furcsa mód ez a tény egy cseppet sem zavar. Talán csak másodpercekig tartott amíg láttam.

Nem tudom miért, de biztos voltam benne, hogy az az izé él. És igazam lett. A második "megvilágosodásnál", ami szintén nagyon rövid ideig tartott, már nagyobb volt. Persze én is: tizenöt-tizenhat centi. Már volt feje meg keze, a többit nem láttam. A feje nagyon nagynak tűnt és átlátszó volt a burkolata/bőre, a szeme pedig egy sötétes dudor volt. Volt füle is. Az is feltűnt, hogy sokkal közelebb van mióta utoljára láttam, és a tér valahogy nem annyira tágas,

mint volt. És nincs teljesen szemben velem, kissé balra fordult, de csak egy picit. Szerintem ő is észrevett már engem. Bizonyára ő se örül, hogy valaki idetolakodott és a helyet foglalja. Másrészt viszont nagyon érdekes, hogy ketten vagyunk. Olyan, mintha egy úrhajóban ülnénk, ahol csak mi ketten vagyunk a fedélzeten. Mondani alig, beszélgetni pedig végképp nem tudunk az úrruha miatt, de azért jobb érzés így társaságban, mint egyedül keveregni a világűrben. Szóval csak vagyunk így egymás mellett, összezárva ebben a pici burokból, és csak ülünk, várunk, meg növekszünk.

Érdekes módon, hiába nem tartok kapcsolatot a külvilággal (csak közvetve), az időérzésem mégis jól működik. A második "megvilágítás" kb. december közepén vagy november végén lehetett. Persze ő akkor is ott van, ha nincs világítás. Azt hiszem, már annyira megszoktuk egymás jelenlétét, hogy az tűnne természetellenesnek, ha nem így lennénk.

A harmadik alkalom, egyben az utolsó, amikor láttam, talán január vége felé lehetett. Ekkor már teljesen kifejlett voltam (ha lehet ilyet mondani az én helyzetemben). Ekkor már igencsak szűkös volt a hely, és meglehetősen közel kerültünk egymáshoz, bár még nem voltunk teljesen összepréselve. Ez folyamatosan alakult ki, ahogy szépen csendben növekedtünk. Alig van helyem, alig tudok mozogni, nagyon kényelmetlen érzés. Igaz, hogy húzódik valami halvány hártayaféle köztünk, mégis a kezünk meg az oldalunk összeér. Az is lehet, hogy összenőtt; nem tudom, nem próbáltam még használni ezt a végtagot. Most már ő is kifejlett; valószínűleg én is, van szája, picike orra, a szeme pedig csukva van. A feje nagyjából egy magasságban van az enyémmel, és bal válla fölött valami vastag szürkés zsinórszerűség megy hátra. Még mindig balra van fordulva, de már nem annyira, mint a múltkor. Most már minden nap egyre és egyre szűkősebben vagyunk, mert mindkettőnknek mocoroghatnékja van. Ő kicsivel erősebb (csak egy kicsivel) és előfordul, hogy belém rúg, persze néha biztos én is belerúgok, bár ez nem szándékos.

A hely már borzasztóan kicsi és kész kínzás idebenn. Aztán nem tudom mi, de valami történhetett. A „szobatársam” egészen elfordult. Már nem tudom, pontosan hogyan csináltuk, de sikeresen összegabalyodtunk. Ez talán február elején lehetett. Még egyszer láttam (idebenn) de az még futólagosabb volt, és a születéskor történt. Ekkor már talán harminc-negyvenöt centis lehetett, határozottan nagyobb, mint én. Minden rendben volt vele, úgy nézett ki, ahogy egy ekkora gyerekeknek ki kell néznie. Aztán eljött a születés...

Talán péntek vagy szombat lehetett, valamikor február és március huszadika között. Aznap délután kicsit esett az eső és elég hideg, borús idő volt. Talán este hét óra lehetett, amikor megindult a dolog. Kilenckor már a kórházban voltunk. Először a testvérem született meg, még éjfél előtt, talán tizenegy óra körül. Azt hiszem, ő még viszonylag könnyen kijutott. Engem is húzott volna magával, mert össze volt „ragadva” a kezünk, de én valahogy furcsán voltam fordulva. Látni nem láttam semmit, csak sejtéseim vannak, hogy mi is történt. Amit éreztem, és ami a legvalószínűbb, azt összerakom, és így talán azt írom, ami tényleg volt.

Valaki benyúlt és megfogta az alsó részem, a testem deréktól lefelé eső részét, és nekiállt kihúzni. Iszonyú nyomást éreztem a gyomromnál, ami egyre jött feljebb és feljebb. Mintha egy elefánt lépett volna rám, vagy mintha egy satuba szorítanának. Pokolian fájt. Az utolsó, amit éreztem egy olyan, mint amikor az ember kijön a szaunából és megcsapja a hideg: meglehetősen kellemetlen. A kihúzás közben vagy pár másodperccel utána valami furcsát éreztem a jobb kezemben, mintha levágták volna a kisujjamat. Ez minden emlékem.

Innen hirtelen valami sötét helyre kerültem, ez a néhány perc fekete folt az emlékezetemben. Nem tudom mi történt, ki vagyok és hol. Azt hiszem, ekkor haltam meg, legalábbis már csak egy nagyon vékony hajszál kötött ide. A következő emlékeim már nem kapcsolódnak "emberi testhez": szereplőből színtelen, szagtalán gáz halmazállapotú néző lettem.

Arra emlékszem, hogy körülbelül három méterre állok (?) a két orvostól, akik beszélnek, volt egy harmadik is de az nem szólt semmit, és a jobboldali a kezében tart egy kisbabát (engem?). A kisbaba nagyon csúnya, pirosas-lilás-rózsaszínes, van egy kevés haja, és nyálkás a bőre. De nem sír, nem is mozog, nem mutat semmiféle életjelet. Számomra ez egyszerre megrázó és felfoghatatlan. Én ott állok, vagyis inkább lebegek, figyelem őket, és távolodok. Már úgy öt méterre vagyok a kicsitől, éppen az ajtóban. Persze az emberek mászkálnak ki-be és engem észre se vesznek, ami elég zavaró. Csak vagyok ott és figyelek meg várok.

Talán még fel tudják éleszteni és akkor vissza kell „költözni”. Mindenesetre teljes készültségben vagyok, érzem, ha kell, egy másodperc alatt visszamehetek, ám az orvosok még mindig tehetetlenek. Még várok reménykedve, bár érzek már valami kiábrándulásfélét, aztán mély csalódást és haragot. A legrosszabb az, hogy nem tudok kommunikálni velük. Segíteni szeretnék, de nem tudok. Nincs hangom, hogy beszéljek, sem kezem, hogy megfogjak valamit, sem lábam, hogy léphessek, így semmi befolyásom a körülöttem folyó eseményekre.

Nem tudom, hogy mi lesz, de minden egyes perc elmúltával egyre szomorúbb leszek. Kiabálni és sírni szeretnék, de persze azt se lehet. Az anyám elég nyüzötnak és kábának tűnik, szerintem nincs is magánál. Valószínűleg jól beinjekciózták. A haja hosszú, sötétbarna és egyenes. Talán huszonöt évesnek mondanám.

Talán fél óráig néztem a dolgot oldalról. Szerettem volna mondani valamit az anyámnak és a többieknek, akik ott voltak, de nem volt esélyem rá. Valószínűleg ettől a tehetetlenségtől voltam olyan dühös. Aztán miután teljesen reménytelen lett a helyzet, vagyis biztos volt, hogy nem mehetek vissza, hogy megint én legyek az a baba, lassan elkezdtem "felfordulni". Azt hiszem, egy-két óráig tartott mire felértem a plafonig. Olyan voltam, mint egy lufi, arccal lefelé. Ekkor kora hajnal lehetett, öt-hat óra. Habár az eddigi stabil időérzésem a szülés alatt a feje tetejére állt, úgyhogy ez nem fix.

Láttam, ahogy kitolták az anyámat, aztán rendet raknak. Amikor a takarítók jöttek, már világos volt. Gyönyörűen sütött a nap, szép kék volt az ég. Kint persze biztos hideg volt, de valahogy olyan szép és békés. Az ablakból fenyőket láttam (talán a harmadik emeleten lehettünk), meg egy kisebb parkféleséget. Egy kevés hó is volt, de csak foltokban a fák és a bokrok tövénél meg az ágak alatt.

A testvéreimet a kórház egy másik szárnyába vitték, az ő szobája pont derékszöveget zárt be a szülőszobával. Az egyik keze, azt hiszem a bal, be volt kötve, a feje oldalra volt fordulva, és valószínűleg aludt. Valami világoskék-fehér mintás pléddel takarták be. Az anyám egy másik részlegben volt, egy tágasabb szobában, ahol feltűnően fehér volt minden. Egyedül volt a szobában, ami ugyanazokra fenyőfákra nézett, mint a szülőszoba ablakai. Néha jött hozzá egy férfi, volt hogy virágot is hozott, egyszer pirosat, máskor sárgát, fehéret. Inkább magas volt, mint alacsony, és sötétbarnás göndöres rövid haja volt. A szeme talán kék (?).

A temetésre nem emlékszem igazán, bár van néhány emlékfoszlányom egy fényes tavaszi napról valami temetőféle felett, meg egy kerítésről és egy hatalmas fáról, de ez nem valami szilárd

emlék. Biztos adtak nekem valami nevet, de nem akarok találgatni. Aztán van még néhány nagyon homályos kép. Emlékszem egy házra, ahol laktunk. Pontosabban ők laktak, én meg csak voltam, mintha nem is lennék. Valamiért nem akartam azonnal lelépni, mintha felelősnek éreztem volna magam értük. Azonkívül kíváncsi is voltam, hogyan alakul az életük „nélkülem” (bár ott voltam). A ház előtt kicsi fenyőfák álltak, úgy 1 métereseek. Az utca széles volt, a szemközti oldalon a házak nagyon hasonlítottak egymáshoz. Ezt a konyhaablakból figyeltem meg.

Emlékszem egy esetre. A baba még nem tudott menni, de már elég nagy volt, talán nyolc hónapos. Kora reggel volt és az anyám biztos sietett valahová. Befutott a gyerekekkel (a testvéremmel) a konyhába és bevágta a bömbölő gyereket az etetőszékbe, ami az asztal mellett állt. Nagyon ideges és türelmetlen volt a babával, és kapkodott. A gyerek meg csak ordított. Nagyon nem tetszett, ahogy a picivel bánik, de inkább szomorú voltam, mint mérges.

Nem tudom, hogy a testvérem fiú volt-e vagy lány, bár érzésem szerint fiú (kilencven százalék). A kicsi talán másfél éves lehetett, már tudott járni, amikor ott hagytam őket. Csalódottan távoztam, tele mindenféle meg nem valósíthatott tervvel. Az egész egy felesleges és fájdalmas epizód volt, gondolom minden résztvevőnek. Aztán teltek-múltak az évek, és egyszer csak megint megszülettem. Ezúttal egy szeptemberi napon 1977-ben...

© 2013 Füredi Annamária Márta

Szerzőjog védelem alatt